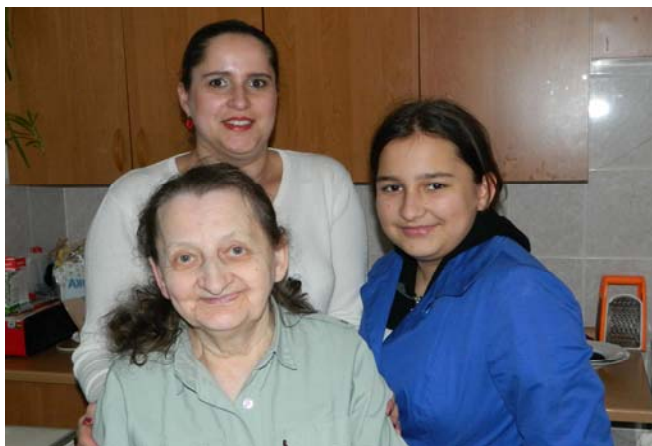

Nezdoľná Mária Blaščáková: Bůh je silnější

V malé vesnici Lukov v okrese Bardejov na Slovensku se před osmdesáti lety narodila Marienka. Kromě maminky Marie a tatínka Petra měla ještě tři starší bratry - Jurka, Štefana a Janka. Marienka nebyla nejmladší, po ní ještě do rodiny přibyla sestra Anna. Celý život si v sobě nese těžkou ránu, smrt její maminky. Ani po tolika letech nepřestává plakat, když si na ni vzpomene. Zemřela na rakovinu, když bylo Marience šest let. Život se celé rodině rázem změnil k nepoznání a nad strastiplnými životními cestami malé holčičky nezůstane žádné oko suché. Prošla si skutečným "peklem" v podobě odstrkování, surového bití a ponižování ze strany všech jejích chleboďárců. Hledat Pána Boha v jejím příběhu nebylo vůbec snadné, přesto mu je Marienka vděčná, že se jí sám dal poznat a že byl jejím přítelem i v dobách velmi zlých. Tak velká její důvěra v Boží dobrotu a lásku se nevidí u lidí

(Pokračování na další straně)

TIP NA KNÍŽKU

VIA DOLOROSA

Přistihuji se, že nemám daleko k slzám – k slzám radosti a dojetí. To když čtu básně ze sbírky VIA DOLOROSA, kterou jsem si (pravda na dluh) v sobotu koupil v našem sboru. Verše Samuela Martaska (*1927), adventistického kazatele komunisty zakázaného, misionáře a hluboce věřícího člověka očekávajícího druhý Kristův příchod, mě dostávají v jakémsi duchovním vytržení do míst, kde Ježíš – náš Bůh, za nás protřpěl ve poslední hodiny lidského života.

Autor sám nesčetněkrát kráčel po jeruzalémské Cestě Bolesti a jeho přání, aby tato cesta nebyla jen turistickou atrakcí, se v skrytu (a přesto naléhavě) promítá i do jeho veršů. Věřím, že v každém citlivém čtenáři vyvolá pohnutí Ducha. Knihu vydal Advent – Orion a dá se objednat ve sborovém traktátu.

NezdoIná Mária Blašáková...

(Pokračování ze strany 1)

žijících spokojeným životem. Nikdy neztratila svoji hrdost a vnitřní svobodu. Marienka je velká znalkyně Bible, kterou každý den studuje. Má bystrou a vnímavou mysl, výbornou paměť. Bydlí už čtyři roky v Kynšperku nad Ohří v domě s pečovatelskou službou. Tu ale nevyužívá, je naprosto samostatná a soběstačná. Má dceru Janu a dvě vnoučata, 14-letou Janičku a 4-letého Románka.

Marienko, co se dělo ve vaší rodině po smrti tvé maminky?

My jsme bydleli v Lukově v pronajatém domě u sedláka Tulenka. Měl 20 krav. Po smrti maminky se nás chtěl zbavit, a tak nám otrávil jedinou kozu, kterou jsme měli. Odstěhovali jsme se do baráku po Židech, říkalo se tomu židovna, ale tam jsme nebydleli dlouho. Otec jezdil pracovat do lesa a neměl na nás čas, a tak se naše rodina rozpadla. Štefana si vzali sedláci do Ruska, Janko odešel do učení do Nové Paky, učil se ševcem a krejčím, a nás s Aničkou, té byly tehdy tři roky, dali do dětského domova do Horovců u Púchova. Odvezl nás tam Jurko. To byl maminky syn z prvního manželství. Jejeho prvního muže zabil blesk. Náš otec se o nás nestaral.

Jak se vám žilo v dětském domově?

Strašně. Sestry nás pořád jen bily. Měly gumovou hadici a tou nás tloukly. Já jsem pořád plakala, protože se mi stýskalo po mamince, a jim to šlo na nervy, a tak mě mlátily. Moje maminka byla moc hodná, moc jsem ji milovala. Nevěděly si se mnou rady, nejedla jsem, nepi

la, bití nepomáhalo, a tak mě dali k nějaké vdově.

A tam ses měla lépe?

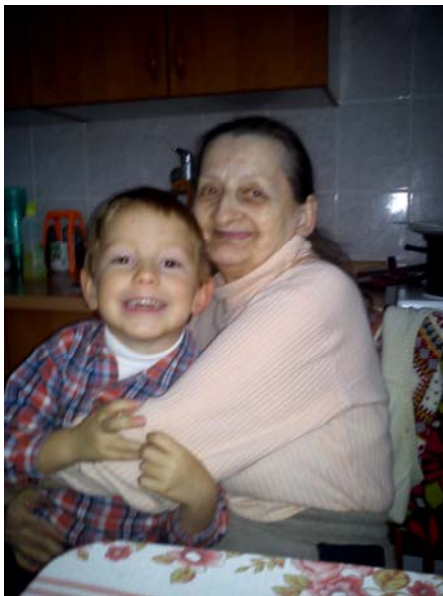
Vůbec ne. Byla jsem malá, hubená, vдова potřebovala silnou pomocnici na práci do maštale. Já stále jen plakala a nic nejedla. Odvedla mě pryč, že mě nechce. Přehazovali si mě a nikdo mě nechtěl. Když jsem bydlela u nějaké další babky, poslala mě pást krávy s ještě jedním klukem. Měli jsme dvě krávy, jedna

byla hodná a jedna zlá, která nás mohla proklát - probodnout svými rohy. Ta zlá odešla trochu dál a ten kluk chtěl, abych pro ni došla a bitím ji přivedla zpátky. Já jsem ale nešla, řekla jsem mu, že se nemuší bát, že se kráva vrátí sama, že ji není třeba bít. Přitom jsem pásala krávy poprvé v životě. Stalo se vše přesně tak, jak jsem řekla. To dobrý Bůh mě chránil. Když jsme večer hnali krávy domů společně se spoustou dalších pasáků se svými kravami, šla s nimi i ta naše. Přestala jsem dokonce brečet a měla

jsem radost, jak se podařilo krávy dostat domů i bez švihání. Ten kluk si ale stěžoval, že jsem ho neposlechla a pro krávu nešla. Řekli: "Tak ona je tak chytrá, že ji ani ta kráva neproklála!" A vyhnali mě pryč.

Jak sis hledala další místo k bydlení?

To bylo tak. Jedna paní ze Sobotiště měla na starosti hledat dětem z dětských domovů náhradní bydlení. Vždycky, když mě nechtěli, tak jí napsali, ona přijela a společně jsme šly hledat nové místo. Chodily jsme pěšky od vesnice k vesnici a ptaly se lidí po barácích, jestli bych nemohla u nich bydlet.

S vnoučkem Románkem

(Pokračování na další straně)

Kde jsi skončila po zážitku s kravami?

Paní mě tentokrát odvezla do Rovenska v okrese Senica do rodiny Jankovičových. Hospodařil tam Jan Jankovič, který se staral o svoji matku, která nemohla na nohy. Tam jsem poprvé mohla chodit do školy. Když jsem do ní přišla, chtěli vědět, kolik mi je let, ale já to nevěděla. Napsali proto do rodné vesnice Lukov, odkud jim odepsali, že mi je deset let. Bydlela jsem tam asi dva roky, takže jsem celé dva roky chodila dopoledne do školy. Odpoledne jsem pak pracovala, starala se o hospodářství. Ale i tady přišel problém. Moji rodiče patřili do řecko-katolické církve a já jsem proto chodila ve škole na katolické náboženství. Celá vesnice byla katolická, takže nás bylo hodně dětí a mě to bavilo. Jenže Jankovičovi byli evangelíci a chtěli, abych se i já stala evangeličkou. Vesničané to ale nechtěli dovolit a říkali mi, abych se doma vzepřela, že mě nemají právo nutit k přestupu. Tak jsem jim to řekla. Jankovič sundal řemen a seřezal mě tak, že jsem ležela na zemi, měla jsem samé podlitiny, modřiny. Strašně bolela ta přezka na tom pásku, kterou mě mlátil do krve. A pak zase přijela paní ze Sobotiště.....

A kam ses dostala tentokrát?

Vzal si mě chlap, který měl kupu dětí a byl sám. Snažila jsem se tam hodně pomáhat, skamarádila jsem se s jeho synem a dělala jsem, co mi řekl. Při práci jsem zapomínala na svůj smutek. Plakat jsem chodila tajně, aby to nikdo neviděl. Ale asi viděl... Po třech týdnech se táta dětí zeptal, jestli jsem si už u nich zvykla, a ony řekly, že často pláču. Ten můj kamarád, jeden z dětí, byl z toho překvapený, říkal, že zvykla, ale otec už neposlouchal. A zase paní ze Sobotiště...

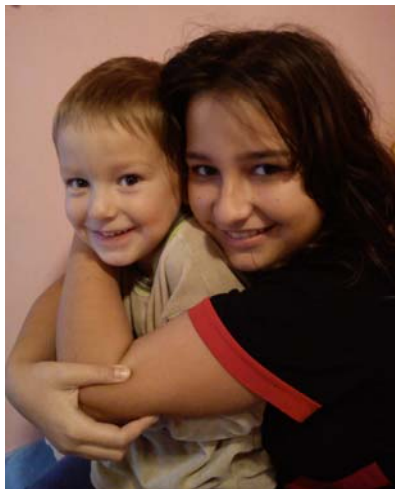
Bojím se už úplně zeptat, co bylo dál...

Nemohly jsme najít nic, chodily jsme přes hory a doly a nikdo mě nechtěl, že jsem malá, slabá. Večer jsem přespala u té paní a další den jsme hledaly zas. Všichni chtěli silnou holku na práci. Nakonec jsme přeci našly a já zůstala ve velkém domě rodiny Bordáčových v Čáčově. Měli hospodu a obchod a dvě malinké děti, které jsem dostala na starost. Tomu staršímu byly dva roky. Já si moc přála chodit do školy, ale nedovolili mi to, že musím pracovat. Paní na mě řvala, že na to si mě nevzala. Když jsem něco zapoměla udělat, nějakou maličkost, tak mě seřezala. Já jsem ale do školy utíkala. Vždycky odpoledne, když jsem dala děti spát, tak jsem běžela do školy. Tam se na mě zlobili, že nechodím pravidelně. Říkala jsem jim, že nesmím. Pozvali

si Bordáčovi do školy, aby se jich na to zeptali, oni řekli, že lžu, že do školy schválně nechodím. Komu věřili, nevím.

Jak dlouho jsi tam vydržela?

Docela dlouho, asi dva roky, i když mě tam strašně tloukli. V té době byla válka a do vesnice přišli nejdříve Němci a pak Rusové. Němci se chovali slušně, Rusové naopak, byli zlí, sprostí, všechno kradli a znásilňovali ženy. Jednou naši vesnici bombardovali a lidé se schovali do sklepů. Já jsem však dostala za úkol jít pro pleny k rodičům paní Bordáčové, bydleli na druhém konci vesnice. Šla jsem a přede mnou i za mnou vybouchovaly bomby, ale já se vůbec nebála. Modlila jsem se a říkala Bohu, ať mě uchrání, jestli chce, a jestli nechce, tak ať zemřu, že mi to je jedno. Tolik jsem vzpomínala na maminku! V létě přijel do jejich obchodu asi dvacetiletý kluk - nákupčí a přivezl jim mýdlo, které neměli.

Vnučata Roman a Jana

Když jsme zůstali sami, zeptal se, jak se mám. Upřímně jsem odpověděla, že mizerně, že mě bijí. Řekl, že mám utéct k jeho rodičům do domku u kolejí. Tak jsem tam jednou ze školy šla. Byli hodní, nechali mě tam, i když netušili, že mě jejich syn k nim poslal. Bordáčovi se ale od jiných dětí dozvěděli, kde jsem, a večer si pro mě přišli. Odvedli mě domů a páskem mě seřezali víc než kdykoli předtím. Byla jsem samá modřina.

A jak se ti podařilo od nich odejít?

Sousedka mi poradila, že mě může zachránit jenom někdo z rodiny. Přemýšlela jsem, koho mám, a vzpomněla jsem

si na strejdu, který pracoval v Leopoldově jako dozorce ve věznici. Napsala jsem mu, aby pro mě přijel. Skutečně za tři týdny přijel a odvezl mě k mé mladší sestře Anně. Ta bydlela v Holiči u Hodonína u rodiny Horňákových, kteří si ji dokonce chtěli vzít za vlastní. Začala jsem u nich chodit zase do školy. Jenže pan Horňák onemocněl tuberkulózou a nestačily nám peníze, abychom se užívali. Musela jsem pryč. Když se jim narodily pak vlastní děti, Lojzík a Libuška, dali i Aničku zpět do dětského domova, tentokrát v Šamoríně u Bratislavy.

A ty jsi šla kam?

Do Holiče přijela na dovolenou paní Brožková z Prahy s malým synkem Jarouškem, tak se jí zeptali, jestli by mě nechtěla, abych se starala o syna. Vzala si mě a já bydlela v Praze 8. Zase jsem chodila do školy, asi do 4. třídy. Ta paní byla ale do větru a pořád podváděla svého muže. Jednou přišel její manžel večer domů a zeptal se mě, kde je. Řekla jsem mu po pravdě, že šla naproti k

sousedům. On k nim vlezl po žehlicím prknu. Ženu zfackoval a ona zase mě. Přestala mi dávat jídlo a bila mě. Jednou jsem to řekla ve škole a putovala jsem zpátky do dětského domova do Horovic, kde jsem vlastně po smrti maminky začínala svoji pouť. Už jsem ale byla starší, tak mě už sestry tolik nebyly.

A tam už jsi vydržela do osmnácti let?

Kdepak. V domě kromě sirotků bydlely také ženy, které měly děti se ženatými chlapy nebo s vojáky. Děti tam odkládaly významné herečky či bohaté paničky. Já jsem měla na starost věšení plen venku. Z velké zimy se mi na chodidlech udělaly vředy. Chtěla jsem pryč a napsala jsem

sestře mojí maminky do Bardejova, aby mi napsala adresu na nejstaršího bratra Jurku. Ona to udělala a Jurko si pro mne přijel z Prešova. Bydlela jsem u něj a jeho manželky v jedné místnosti, Jurko byl hodný. Měli také dcerku Božku. Nevešli jsme se a manželka chtěla, abych odešla. Dozvědě-

Dcera Jana s jejím synem Románkem

la se, že slovenské holky chodí sloužit do Čech, tak mi sehnala místo u Novákových v Podbořanech. Starala jsem se o jejich tříletou dceru Jiřinu. Nakazila jsem se tam tuberkulózou a nikdo mě pak už nechtěl. Nakonec jsem nastoupila do nemocnice, a i když se zjistilo, že mám jenom stíny na plicích a brzy jsem se uzdravila, sestřičky mě tam i dál schovávaly.

To ale nešlo do nekonečna....

To ne, daly mě na práci do kláštera do Raslavic u Bardejova. Myla jsem tam nádobí, topila farářovi. Žily tam nemocné postižené sestřičky. V klášteře jsem zůstala necelé dva roky, to už mi bylo sedmnáct let a přišla jiná doba, znárodnování.

Co jsi dělala jako dospělá?

Nastoupila jsem ještě v těch sedmnácti do továrny v Bardejově, kde se šilo. Bydla jsem, kde se dalo. Někdy u kamarádky, někdy na lavičce na nádraží. Vydala jsem se znovu za strýcem do Leopoldova, byl už ženatý. Jednou jsem se zastala jeho manželky, když jí dal facku, vynadal mi a chtěl, abych odešla. V rádiu jsem slyšela, že dělají nábor do zdravotní školy v Bratislavě, tak jsem se přihlásila. Byl to osmiměsíční kurz na zdravotní sestřičku. Škola mi nešla, neměla jsem žádné základy, ale práce mě bavila. Tři a půl roku jsem pak pracovala v jeslích v Nových Zámčích a ve Dvorech nad Žitavou.

A jak ses vlastně dostala do Horního Slavkova, kde jsi mnoho let bydlela?

Mezi lidmi se říkalo, že ve Slavkově berou lidi na šachtu. Tak jsem tam jela a na šachtě pracovala. Dělala jsem všechno možné, třeba svačinářku, ale i strážnou s pistolí. Dokonce jsem dostala malý byt ve starém domě.

A co láska? Byla jsi zamilovaná?

Jedna ženská z Krásna mi namluvila Láďu Hampejeze, se kterým jsem pak 22 a půl let žila a se kterým mám dceru Janu. Zamilovaná jsem ale moc nebyla, jak se říká - co je namlouvané, není milované.... Ani jsme se nevzali, já ho nechtěla. Bylo mi s ním zle a zůstávala jsem s ním jen kvůli dceři. Také měl pořád nějaké jiné ženské. Jeho teta, ke které jezdil, byla u spiritistů a já myslím, že kvůli tomu jsem mívala zlé sny a že se celý život potýkám s problémy v této oblasti stršení a duchů. Bůh je ale silnější, a tak se modlím a Bůh mi pomáhá. S Láďou jsme se nakonec rozešli, v současné době už nežije, nedávno zemřel.

Jak ses dostala k adventistům?

Na šachtě jsem prochladla, když jsem dělala strážnou v dřevěných boudách, kde foukalo. Padala jsem na nohy, a tak mi doktor předepsal lázně. V Teplicích, kde jsem se zotavovala v perličkových koupelích, jsem se seznámila se sestrami Harnatkovou z Bratislavy a Jurkovou z Moravy. To mi bylo 24 let. Vyprávěli mi o Bohu a vzali mě i v sobotu do teplického sboru. Moc se mi bohoslužba líbila, ale nevěděla jsem, jestli je tato víra ta pravá. Byla jsem řecká katolička a také ke mně chodili svědkové Jehovovi. Sestry mi poradily, abych se modlila, že mi Bůh odpoví.

A odpověděl?

Po návratu domů mě navštívil karlovarský duchovní adventistů bratr Kořenský. Napsal mu o mně ten teplický kazatel. A já se pořád modlila, abych poznala, jestli je adventistická víra pravá. V noci se mi pak zdál sen. Na stupínku zpívali lidé, které jsem neznala, jen jsem mezi nimi poznala bratra Kořenského. Když jsem pak přišla do sboru, tak v něm byli i ti ostatní, například bratr Poduška, bratr Zezulka a další. Já už je znala z toho snu. Dodnes si myslím, že toto byla Boží odpověď. Nechala jsem se ve Varech v Ohři bratrem Kořenským pokřtít, společně s bratry Jaworkem a Lippertem a stala se členkou církve adventistů.

Vím ale, že už nejsi členkou této církve.

Žila jsem s mužem, mám s ním dítě a nebyla jsem vdaná. To nešlo dohromady. Církev vyznává určité biblické zásady a já je porušila. Přesto tuto církev považuji za svoji vlastní a tu pravou.

Chtěla by ses do ní vrátit a stát se zase řádnou členkou?

Ráda.

Jiří a Růžena Bauerovi oslavili diamantovou svatbu

Ve čtvrtek 28.2.2013 oslavili diamantovou svatbu, 60 let společného života, manželé Růžena a Jiří Bauerovi. "Letos jsme se rozhodli slavit duchovně, protože manželka je nepohyblivá v pečovatelském domě v Dolním Rychnově," vysvětlil Jiří Bauer, který za ní pravidelně aspoň dvakrát týdně chodí. Společně si čtou, zpívají, modlí se a povídají. "Svoji ženu stále miluju od chvíle, kdy jsem ji poznal. Není to dnes jiné než tehdy. Celý život mi byla velkou oporou a radostí. A nejen mě. Udělala opravdu hodně dobré práce pro druhé," usmívá se Jiří. Více z jejich společného života přineseme příště.

Nezdolná Mária Blaščáková... *Vzpomínka kazatele*

(Pokračování ze strany 5)

Máš nějaká přání?

Přála bych si, aby Duch svatý byl stále se mnou. Tak jako v době, kdy jsem Boha poznávala. Také bych si přála, aby moje dcera i vnoučata prožívala pěkný život, ne jako já. Věřím, že když člověk zůstane navzdory okolnostem Bohu věrný, Bůh ho odmění a přání mu vyplní. Já mám i dnes krásné zkušenosti s Bohem.

Chtěla bys říct nějakou na závěr?

Bydlím pár let v Kynšperku nad Ohří v pečovatelském domě. Nedávno v noci mě strašili duchové a já se modlila, aby odešli. Od té doby mám pokoj. Ráda bych zvitězila i nad televizí, na kterou občas koukám. Dívání se na povrchní filmy nemá na můj duchovní stav dobrý vliv.

Marienko, když jsem slyšela tvůj životní příběh, vzpomněla jsem si na citát průkopnice naší církve Ellen Whiteové. Napsala, že i kdyby byl na světě někdo, jehož život je jedním velkým trápením, tak to, že za něj Bůh zemřel, je důvodem k tomu, aby celý život zpíval. Ty jsi zářným příkladem, že je něco takového možné. Děkuji ti za tvůj čas a odvahu podívat se zpátky, i když to nebylo pro tebe jednoduché.

Hana Kábrtová

Bylo to někdy v osmdesátých letech minulého století, kdy jsme s kazatelem J. Bajuszem jezdili do Horního Slavkova na biblické hodiny mezi Rómy. Každé takové setkání přinášelo vždycky nová překvapení. Pohoštěním počínaje a zpěvem konče. Myslím, že to bylo takové zasévání semena, kterému dává vzklíčit jen Boží moc. Na všechna ta setkání vzpomínám rád. Došlo to až tak daleko, že se vyřídilo u okresního církevního tajemníka povolení k veřejnému shromáždění. Setkání se uskutečnilo v pronajatém kostelíku Českobratrské církve evangelické. Ze Sokolova jsme přivezli varhany, zesilovač, mikrofony a další hudební nástroje. Od rána bylo plno. Odpolední program byl plný písní a my jsme viděli, jak to s těmi rómskými dětmi hýbe. Po ukončení programu přišly děti, že by chtěly zazpívat do mikrofону. Jaké bylo naše překvapení, když začaly zpívat "Má Pán Ježíš má mne rád". Potom ještě přidaly "Pán Bůh je láska" a myslím, že ještě "Krásná vlast". Všichni jsme se divili, kde se to naučily. Byli jsme překvapeni, když jsme se dozvěděli, že je to naučila Marienka.

Bohuslav Zámečník

Už několik let se v našem sboru čas od času objevuje Honza Šmíd. Všichni asi vědí, že patří k Novákovým, kteří si Honzu zamilovali a berou si ho proto k sobě na občasné víkendy z dětského domova v Horním Slavkově. S Ondrou Novákem jsou velcí přátelé. S ním se ale nevidí často, a tak

Představujeme Honzu Šmída

jeho nejlepší kamarád je spolužák ze třídy Kuba Škopek. Honza právě 12. března oslaví své 17. narozeniny. Narodil se v Plzni a hned po narození putoval do kojeneckého ústavu v Trnově, kde byl až do šesti let. Z Trnové byl přestěhován do dětského domova v Horním Slavkově, kde bydlí dosud. Od roku 2012 patří tento dětský domov k jedné organizaci společně s dětským domovem v Chebu. Dětský domov v Horním Slavkově prošel vývojem a dnes jsou v něm pouze tři rodinné skupiny po osmi dětech, které žijí v nově vybudovaných bytech ve městě. Honza bydlí na pokoji s Martinem Jurášem. Letos končí základní školu a rozhodl se vyučit v

třiletém oboru zlatník a klenotník v Praze. Jeho nejoblíbenější předměty jsou výtvarná a tělesná výchova, matematika a chemie. Nemá rád češtinu, přestože je čtenář. Bavi ho fantasy literatura. Ve volném čase hraje plážový volejbal, ve kterém dosahuje mnohých úspěchů při závodech. Ve Slavkově se učí jezdit na snowboardu. Honza je šťastný, v dětském domově se mu líbí a má pocit, že mu nic nechybí. Umí zaujmout malé děti, které si s ním rády hrají. Je rád, že nás má, i když sám v Boha nevěří. Teší se, že v létě, když to vyjde, pojedou na tábor, který pořádají adventisté. Letos to bude na vodu.

HK+ICH

TIP NA KNIŽKU

Philip Yancey: Nekončící milost

"Svět dokáže téměř všechno stejně dobře nebo ještě lépe než církev," říká Gordon MacDonald.

"Nepotřebuješ být křesťanem, abys mohl stavět domy, krmit hladové nebo léčit nemocné. Je jen jediná věc, kterou svět nedokáže: neumí nabídnout milost." MacDonald vystihl nejdůležitější úkol církve. Kde jinde může svět nalézt milost?

Po přečtení naprosto úžasné knihy Proč se obtěžovat s církví jsem si koupila další knihy od stejného autora, Američana Philipa Yanceyho. Další, kterou jsem přečetla, se jmenuje Nekončící milost. Přestože některé příběhy a přirovnání jsem již znala z předchozí knihy, opět mě kniha učarovala. Autor před-

stavuje Pána Boha tak přitažlivým způsobem, že každý čtenář zatouží najít v něm svého opravdového přítele a zachránce. Zkoumá, zda jsou milost a odpuštění cestou k řešení manželských krizí, problému zneužívání dětí, homosexuality, drogové závislosti, narušení mezilidských vztahů, mezinárodních, mezikulturních i mezináboženských konfliktů. Dokonce zmiňuje a uvádí jako příkladnou naši "sametovou" nenásilnou revoluci v čele s Václavem Havlem. Jako češtinářku mě potěšilo vzpomnutí románu Victora Huga, o němž často učím ve škole. Román se jmenuje Bídník a vypráví příběh Jeana Valjeana, francouzského vězně, jehož pronásledo-

Philip Yancey

Nekončící milost

"Nemilost" působí v skrytu, tiše a smrtelně. Je jako jedovatý plyn, který nikdo necítí. Naproti tomu je milost jedinou silou vesmíru, která dokáže zpřetrhat pouta zotročující celé generace.

valo, a nakonec proměnilo odpuštění. Nefalšovaná milost je podle autora šokující a skandální, nespravedlivá, ale přesto jedinou silou vesmíru, která dokáže zpřetrhat pouta zotročující celé generace. Naproti tomu "nemilost" působí v skrytu, tiše a smrtelně, jako jedovatý plyn, který nikdo necítí.

Hana Kábrtová 7

Můžete potěšit děti v Bangladéši

Již 12. března odlétám navštívit všechny čtyři naše adoptované děti do Bangladéše - osmiletou Lotu, osmnáctiletou Rupu, šestnáctiletého Komola i devítiletou Luxmi. Kromě Luxmi mají všichni rodiče. Luxmi je sirotek. Příjem celé rodiny činí přibližně 300 až 400 korun měsíčně. Pokud by jim někdo chtěl poslat nějaký dárek, tak má ještě pár dní šanci. Podle pracovníků adventistické humanitární organizace Adra budou vděční za hodinky, kalkulačky, pastelky, vybavené penály, pastelky, fixy, ozdoby do vlasů, dobrůtky apod. Dárek můžete zakoupit a přinést do sboru. Je možné dát i peníze, abych za ně mohla koupit dárek až na místě. Vše zdokumentuji. Telefon na mě pro případné dotazy je **733380259**.

Hana Kábrtová

FILM: DORIAN GRAY

Poslední březnový čtvrtek 28. 3. od 19 hodin je opět věnován filmové-

mu klubu ve Staré hospodě v Šabíně. Pokračuje další besedou, tentokrát ke snímku „Dorian Gray“.

Jste srdečně zváni!

AKCE V BŘEZNU

PÁTEK 1.3. 19:00 **LE DEVLESKHERE ČHAVE** – Jsme Boží děti, koncert romské kapely, modlitebna Kraslická 494

SOBOTA 2.3. 9:30 Sobotní biblická škola: *Manželství - Dar z ráje*, 11:00 kázání: B. Zámečník, 13:00 odpolední program: Misie církve ve světě, modlitebna Kraslická 494

ČTVRTEK 7.3. 17:00 Srozum. úvod do Bible: *Slyšte slovo Hospodinovo, sodomští náčelníci!*, vede Tomáš Kábrt, Městská knihovna v Chodově

PÁTEK 8.3. 15:30 Pro děti: Pathfinder s Bohuslavem Zámečníkem, modlitebna Kraslická 494

SOBOTA 9.3. 9:30 Sobotní biblická škola: *Správcovství a životní prostředí*, 11:00 kázání: J. Novák, 13:00 Odpolední program: Hana Kábrtová, modlitebna Kraslická 494

PONDĚLÍ 11.3. 18:00 Srozum. úvod do Bible, *Trpělivost Boží a lidská*, vede Tomáš Kábrt, Klub Šnek v Kraslicích

PÁTEK 15.3. 15:30 Pro děti: Pohlazení, modlitebna

SOBOTA 16.3. 9:30 Sobotní škola: *Sobota - Dar z ráje*, 11:00 kázání: P. Hološ, 13:00 odpolední program: Ivana Chalupová a Lubomír Král - současná křesťanská hudba, modlitebna Kraslická 494

SOBOTA 16.3. - SOBOTA 23.3.
Modlitební týden mládeže
„Oživení, které stojí za to“

ÚTERÝ 19.3. 18:00 Srozum. úvod do Bible, *Procházející se Bůh*, vede T. Kábrt, Městská knihovna v Lokti

PÁTEK 22.3. 15:30 Pro děti: Pathfinder s Jiřím Novákem, modlitebna Kraslická 494

SOBOTA 23.3. 9:30 Sobotní škola: *Ježíš - Dárce života*, 11:00 kázání: T. Kábrt, 13:00 odpolední program vedou Zámečníkovi, modlitebna Kraslická 494

NEDĚLE 24.3. 16:00 **Velikonoční ekumenické zpívání** místních křesťanských církví, Evangelický kostel Sokolov

PONDĚLÍ 25.3. 18:00 Srozum. úvod do Bible, *Ježíšova podobenství I.*, vede T. Kábrt, Klub Šnek v Kraslicích

ČTVRTEK 28.3. 17:00 Srozum. úvod do Bible: *Bože můj, proč jsi mě opustil?*, vede Tomáš Kábrt, Městská knihovna v Chodově, 19:00 Filmový klub v Šabíně - beseda o filmu „Dorian Gray“, Šabina, Stará hospoda 77

PÁTEK 29.3. 15:30 Pohlazení, modlitebna Kraslická 494

SOBOTA 30.3. 9:30 Sobotní škola: *Nové stvoření*, 11:00 kázání: T. Kábrt, 13:00 odpolední program vedou Novákovi, modlitebna Kraslická 494

Více na webu //sokolov.casd.cz

Redakce: Ivana Chalupová, e-mail cest_le_bon@volny.cz